

ἀποσυγκόβω ἀμάρτ. ἀποσυγόβω Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συγκόβω.

Τελειώνω τὴν κοπήν, ἐπὶ φορέματος ἔνθ' ἄν.: Δύσκολό 'ναι τὸ φόρεμά τζη καὶ δὲ δορεῖ νὰ τ' ἀποσυγόβω. Κατσιδ. Ἄμα τ' ἀποσυγόβης, νὰ τὸ ράβης δελόγο.

ἀποσύγκομμα τό, ἀμάρτ. ἀποσύγομμα Κρήτ. (Κατσιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυγκόβω.

Ἐπόλειμμα ὑφάσματος ἐκ τῆς κοπῆς διὰ φόρεμα: Δὲν ἤβγαλε πολλὰ ἀποσυγόμενα ἢ μοδίστρα ἀπὸν τὸ φόρεμά τζη. Συνών. ἀπόκομμα 1, ἀποκομματὰ 2.

ἀποσυκιάζω ἀμάρτ. 'ποσυκιάζω Τηλ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σῦκο. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποσυκιάζω = τρυγῶ σῦκα.

Παύω νὰ ἔχω σῦκα: Ἐποσυκιάσαν πρὸ οἱ συκῆς μας. Συνών. ἀποσυκίζω 1.

ἀποσυκίζω Κίμωλ. Κύθν. Πελοπ. (Λακων.) Χίος —Λεξ. Δημητρ. 'ποσυκίζω Ρόδ. 'ποσυκίζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σῦκο.

1) Ἀποσυκιάζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀποσυκίσανε οἱ συκῆς Κίμωλ. Ἐμᾶς ἡ συτῶνά μας ἐποσύκτισεν Κύπρ. 'Ποσυκίζει ἡ συκῆ Ρόδ. 2) Μεταφ. παύω νὰ τεκνογονῶ Κύπρ.: Ἐποσύκτισεν τὸ ἡ συτῶνά μας τὸ ἔμεις.

ἀποσύκισμα τό, Κάμπ. —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυκίζω.

Τὸ τέλος τῆς καρποφορίας τῆς συκῆς ἢ τῆς συλλογῆς τῶν σύκων.

ἀπόσυκο τό, Ἄνδρ. Κύθν. Πελοπ. (Γέρμ. Καλάμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Οἶν. Οἰτυλ.) Χίος κ.ά. —Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπόσιουκο Πελοπ. (Λακων. Μάν.) ἀπόσ'κου Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σῦκο.

Κατὰ πληθ. 1) Τὰ τελευταῖα σῦκα τῆς συκῆς ἔνθ' ἄν. β) Τὰ κατωτέρας ποιότητος σῦκα ἔνθ' ἄν. 2) Λευκὰ ξηρὰ σῦκα φυλαττόμενα διὰ τὸν χειμῶνα Πελοπ. (Λακων. Μάν.)

ἀποσυμπεθερεύω ἀμάρτ. ἀποσυμπεθερεύω Κρήτ. 'ποσυμπεθερεύου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συμπεθερεύω.

Παύω νὰ εἶμαι συμπεθερός. Συνών. ξεσυμπεθεριάζω.

ἀποσυμπέθερος ὁ, Πάρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. συμπεθερός.

Ἐκεῖνος ποῦ ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι συμπεθερός.

ἀποσυνάγωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποσυναγώνω.

Μετῶν. ἐπὶ ἀνθρώπου γενομένου ἀποσυναγώγου, τὸν ὁποῖον δὲν συναναστρέφονται πλέον: Ἀποσυνάγωμαν ἐποίησαν ἄγον (τὸν ἔκαμαν). Ἀποσυνάγωμαν ἐγέντονε (ἐγίνε). Πβ. ἀποσυνάου.

ἀποσυνάζω, ἀποσυνάω Κάμπ. 'ποσυνάσω Κρήτ. (Σητ.) ἀποσυνάζω Λεξ. Δημητρ. 'ποσυνάζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ συνάζω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποσυνάγω = θεραπεύω τινὰ ἀπὸ τινος νόσου. Τὸ 'ποσυνάσω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀποσύναξα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἄραξα - ἀράσω κτ.

1) Συνάγω, συναθροίζω Κάμπ. Κρήτ. (Σητ.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἀποσύναξε τὰ γεννήματα Λεξ. Δημητρ. Βιάζομαι ν' ἀλωνέρω νὰ 'ποσυνάζω τὸ γαρπὸ Σητ. || Ἄσμ.

Ἄς ἤμη λεῦκα τῆς Κυρᾶς ν' ἀποσυνάω ἀέρι νὰ σκιοκαῖζ' ἀάπη μου χειμῶνα καλοκαίρι

(σκιοκαῖζ' = σκιοκαθίζη) Κάμπ. Συνών. ἀναμαδεύω, ἀναμαζεύω Α 1, ἀναμαζώνω Α 1, μαζεύω, συμμαζεύω. 2) Διευθετῶ, τακτοποιῶ Κρήτ.: Ἐποσύναξα γὼ τὸ σπῖτι μου. 'Ποσυναχίτε νὰ πάμε 'ς τὴν ἐκκλησιά. Προκομμένος εἶναι καὶ 'ποσυνάσσει 'ς τὸ λεφτὸ ὅλες του τσοῖ δουλειές. 'Ποσύναξε τὰ πράματα νὰ φύγωμε. Ἦλεσα τὸ ἔλαιόν καὶ τσοῖ 'ποσύναξα. || Φρ. Ἦλιασε τὴ βέργα καὶ τόνε 'ποσύναξε (τὸν ἔδειρε). Συνών. ἀναμαζεύω Α 2, ἀναμαζώνω Α 2, ἀναστέλλω 3, ἀνασυγυρίζω 1, συγυρίζω. 3) Ἐτοιμάζω Κρήτ. (Σητ.): Νὰ 'ποσυνάξης καλὰ τὸ κωπέλλι καὶ νὰ τὸ πᾶς 'ς τὴν ἐγγλήσά νὰ τὸ μεταλάβης.

ἀποσυνάου ἐπίρρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀποσυνάγωγος.

Μακράν, εἰς ἀπόστασιν, μετὰ τῶν ρ. ἔχω καὶ κάνω: Φρ. Ἀποσυνάου τὸν ἔχουν ἢ τὸν ἔκαμαν ἀποσυνάου (ἐπαυσαν νὰ τὸν συναναστρέφονται. Πβ. Κ.Δ. <Ἰωάνν. Εὐαγγ. 9,22> «συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται»). Πβ. ἀποσυνάγωμαν.

***ἀποσύνασμα** τό, 'ποσύναμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυνάζω. Τὸ 'ποσύναμα ἐκ τοῦ *ἀποσύναγμα.

1) Πληθ., τὰ προικιά (ὡς προῖον τρόπον τινὰ συναγωγῆς, συναθροίσεως): Καιρὸς τοῦ νὰ παδρευτῇ καὶ δὲν ἔχει προῖμα 'ποσυνάματα (προῖμα = τίποτε). Τοσηνιὰ κωπελλιά ποῦ 'σαι, ποῦ 'ναι τὰ 'ποσυνάματά σου; 2) Διευθέτησις, τακτοποίησις: Μὰ 'ποσύναμα εἶναι τουτονὲ ἀπὸ 'καμὲς τοῦ σπιτιοῦ; αὐτὸ σκυλλοβρομεῖ! || Φρ. Ἦλιασε τὴ βέργα καὶ τοῦ 'καμα 'να 'ποσύναμα ἀπὸν δὲ θὰ τὸ ξεχάσῃ ποτέ δου (δηλ. τὸν ἔδειρα καλὰ). Συνών. ἀνασυγύρισμα, συγύρισμα.

ἀποσυνηθίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.) —Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. συνηθίζω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποσυνεθίζω = ξεσυνηθίζω τινὰ.

1) Κάμνω τινὰ νὰ ξεσυνηθίσῃ, νὰ ξεμάθῃ συνήθειάν τινα. Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω συνήθειάν τινα, ξεσυνηθίζω ἔνθ' ἄν. 2) Ξεσυνηθίζω τι, λησμονῶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.): Ἐπεσυνήθισα ἀτὸ τὴ δουλειάν (αὐτὴν τὴν ἐργασίαν) Κερασ.

ἀποσυνήθισμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀποσυνήθισμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυνηθίζω.

Ἀποβολὴ συνηθείας τινός.

ἀποσυνορᾶζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σύνορο.

Χωρίζω σύνορον θερίζων ἢ σκάπτων.

ἀποσυνορίασμαν τό, ἀμάρτ. ἀποσυνορίασμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσυνορᾶζω.

Ὁ χωρισμὸς συνόρου.

ἀπόσυρτα ἐπίρρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόσυρτος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τις σαρώσει: Ἐχω ἀπόσυρτα. Συνών. ἀσάρωτα, ἀσκούπιστα.

ἀποσυρτός ἐπίθ. Κρήτ. Σέριφ. —ΓΜαρκος. Ποιητ. ἔργ. 89 —ΚΠαλαμ. Βωμ. 2 15 ἀποσυρτὴ ἢ, Θράκ. (Γέν. Σαρκεκλ.) Κάμπ. Ρόδ. Σέριφ. —Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀποσυρτὴ Πελοπ. (Ἀρκαδ.) ἀποσυρτὴ Λέσβ. 'ποσυρτὴ Ρόδ. 'πουδισορτὴ Θράκ. (Σουφλ.)

